

אשר ספר לאלקינואוס: בארץ רפאים

של נשים מפרסמות (225-332). הפיאקים מפצירם
 באודיסס פי ימשיך בספורו (333-376) הוא מספר מה שהגיד
 אנממנון על דבר רציחתו (377-466); כן שוחח עם אקילס
 (467-540), וראה את אים בן טלמון (541-567), את מינוס
 שופט המתים (568-571), את אוריאוץ הצייד (572-575),
 את טיטיאוס הענק (575-581), את סבלות טנטלוס (582-
 592) וסיניפוס (600), ולבסוף שוחח עם הרקלס (601-626).
 לאתר מכון חור אל אגיתו (627-640).

אחרי ששוב את קירקי הגיע אודיסס אל ארץ הקימרים בה
 נמצא המורד לשאול (1-22). שם מלא שוחח בדם וכלשונקלו
 נשמות המתים לא נתן להן לשמות מן הדם עד דרשו אל נפש
 טירסיס החוחה (23-50). תחלה ראה את נפש אלפגור עמיתו
 והבטיח לקבור את גופו בדין, אחר באה נפש אמו ולבסוף
 באה נפש טירסיס, ואחרי שחזתה מן הדם גלתה לאודיסס
 את הצפוי לו (51-151). נפש אמו ספרה לו על המתרחש
 בביתו (152-224). אחר כך באו לשמות מן הדם נשמותיהן

תחלה תערכת של דבש, ושנית - היין המתוק,
 שלישית יצקנו המים ונור סלת-שעורים.
 ואתחנן לרפאים חדלי-האונים, נאדר
 למו פרה אילונית ונאה בשובנו לאתקה,
 להבעיר אותה באש בהיכל עם הרבה אוצרות.
 אולם לנפש טירסיס, אף לה לבדה, לנפח
 איל שהוא פלו שחור, היפה בעשתרות-צאנו.
 אף פכלותנו להשביע את כל הרפאים ולגדר
 למו, לקחתי הכבשים, שנטתים מעל אותה שוחה.
 קלחו הדמים השחורים; וזמזמנות ארבוס
 נקתלו באו נפשות המתים שהלכו לעולמם:
 פלות, עלמים וזקנים, שראו וסבלו רב-רעות,
 בתולות רכות פשנים עטופות האבל הרענן.
 רבים הופיעו ושונים מטעני רמה-נוזשת;
 גברים חללי ארס, וכליהם נוטפים הדמים,
 שתו על אותה השוחה מפאן ומפאן בהמונים,
 בקולות צנחה אימה, ואימה תורת תפסתני.
 אפס אני העירותי את רעי עמיתי וצוותים
 לתפשיט את עור שני הכבשים השוכבים שם שחוטרים בנחשוח
 רחם לא תרע ולשרפם ולחלות את פני האלים:
 הדס העוזו ואת פרספוגיה הקשה.
 תרבי השנונה קרעתי מעל ירכי ואשב
 שם ולא נתתי למתים חדלי-האונים לגשת
 אל הדמים עד דרשי אל נפש טירסיס החוחה.
 תחלה נגשה אלי או נפש אלפגור עמיתי,
 כי עוד לא כסתה עליו הארץ רבת-הדרךכים.

והשגענו עד חוף הים ועדי האגיה,
 קדם לכל הורדנו תספינה בים האלהי;
 אף כוננו התרן ומפרשי הספינה השחורה,
 עמה הבאנו הכבשים ונצל גם אנו עליה,
 דוה לבנו, נעצבים ושופכים דמעינו כמים.
 וקירקי יפת-המחלפות, האלה מנצימת-הזמר,
 שלחה לנו בערף הספינה משחירת-החרטום
 רוח נושבת במפרש, הטובה במלוי-הדרך.
 וכשערכנו כל פלי האגיה, פל פלי וכלי,
 נחנו, כי היו הרוח וההמה נוהגים תספינה,
 ועשתה דרכה במים כל אוחו היום במפרשים.
 נטתה הנמה ותבא, ויקדרו דרך ונתיב.
 באנו עד ירכתי יאור-האוקינוס המעמיק-אפיקו,
 לאדמת עם הקימרים אשר שם ארצם ועירם,
 ארץ לוטה לעולם עב הענן וערפל,
 בה לא נתבונן לעולם השמש בקרניו המאירות,
 גם בעלותו על פני דקיע ורוע כוכבים,
 גם בנטותו לארץ, בודתו ממרומי-דקיע;
 אפס ליל חשן מרתוף על פני בני-אדם אמללים.
 שמה הגענו בספינה ונורד ממנה הכבשים,
 אנו ירדנו ונלך על שפת יאור האוקינוס,
 עד שהגענו למקום אשר הראתה קירקי.
 אחנו שם פרימדם והאיש אברילוכוס העולות;
 אפס בתרבי השנונה, לקחתי מעל ירכי,
 בור כריתי אמה ארכו ואמה גם רחבו.
 נסך נסכנו על סביבו למתים, לרפאים פלחם,

30

35

40

45

50

ושארה במשכנות קירקי גימלו, ולא היתה לה קבורה.
 גם לא בכינו לו בכז, כי צרה חדשה יכאנתו.
 55 וכשראיתיו בכיתי רב-בכה, נעצבתי בלבי,
 קולי נשאתי ואען ואמר את אמרות-הקנף:
 אויה, אלפגור, איככה ירדת נאות-מאפליהו
 איך קדמתני ברנל, ואנכי בספינה משחיתה.
 ככה דברתי, וישב אמריו וימרר בבכי:
 60 בן-לארטס ורע-זבס, אודיסס האיש רב-המזמות
 רע מזלי ודימון והיזן הרב היו בעוכרי.
 החזה שכבתי בהיכלה של קירקי, גם לא זכרתי
 אשר עלי לרדת במעלות ההיכל הגדולות,
 ארצה נכתי נפלתי מעל הגג, ומפרקתי
 65 נקעה מחליות-שדרתי, ומרר נפשי נאות-הקדס;
 עתה אחלה פניך בשם כל הגוהרים בכיתה:
 אשתך זו ואביך אשר גדלך ורוממך,
 בשם טלמכוס יחדך אשר השארת בהיכל,
 יען כי אתה תפליג ממשכנות הקדס ותבוא
 70 ותשוב לאי איאיה באגדתך הטובה,
 אגא, המושל, וכרני נא וכור, ראה בקשתיה,
 אל תשאירני אחרך ללא קבורה גם ללא מספד,
 ככאשר תלך משם, ולא אעיר עליך אף אלים.
 שרוף תשרף עצמותי עם כל פלי מלחמתי עלי פה,
 75 שפף עלי מל, תקימני על שפת הים, ים-השיבה,
 ציץ לגיד האמלל, שם לידור יבוא אחרינו.
 אלה לי תעשה, ותמנע באותו תל-עפר המשוט,
 אשר תפשי בעודי בחיים עם רעי-עמיתי.
 ככה הביע, ולו השיבותי אמרי ואען:
 80 אכן כל-אשר אמרת אעשה גם אמלאה.
 ככה היינו משוחחים ויבריי-היגונים, נדברנו
 איש אל רעהו: אנכי, עם חרבי ממעל לדמים,
 רוחו של רעי-עמיתי מעבר מזה ברב דברים.
 אחרי כן באה גם נפשה של אמי שהלכה לעולמה,
 85 היא אנטיקליה הכבודה בת-אבטוליקוס הגבור.
 אותה ננחתי והיא חיה, בלכתי אל טרויה הקדושה,
 ראה ראיתיך נאבך, כי מצי לה המו לאמי,
 אולם לא נתתיה לגשת עד שלילית הדמים
 טרם דרשתי אל טירסיס, ואם נפשי מרה נעכרה.
 90 אחרי כן באה גם נפש טירסיס איש תבי החזה,
 בידו שרביט-הנהב, ויפירני וידבר:
 בן-לארטס ורע-זבס, אודיסס האיש רב-המזמות
 למה זה, האמלל, נשטת את אור השמש,
 באת הנה לחזות ברפאים ובמשכנות-היגונים.

סורה לה מן הגבור, והסר החרב השנונה,
 95 ואשתה מאותם הדמים והגדתי לה דבר לאמתו,
 ככה הביע, נאט ואשיב לנדנה החרב
 בעצלת מסמרות-הקסף; בשחיתו הדמים השחורים,
 ושא אמרתו אלי הרואה התמים ויען:
 100 הוי, אודיסס המהיר, הן תערג לתשובה מתוקה,
 אכל לשטן לה יעמד אחד האלים; מספקני,
 אשר תמלט מידו של מרגיז-הארץ בה יאנף,
 אפו חרה מאד, כי סמאת את בנו אשר אהב,
 בכל זאת תוכלו לשוב, אף כי רב תלאות תמצאו,
 105 אם יש לאל ידך ותכבש את נפשך ונפש רעיה,
 בעשותך את דרכך בספינה עשויה-לתפארה,
 נמלט מאימת לם מכחיל, תניע עד ירכתי תרינגיה,
 ותמצאו שם שיות שמנות של הליוס האל ופרותיו.
 עזרי החרס שומע-הכל ואין נסתר מעינו.
 110 יד אם לא תשלח בהם, משתוקק לתשובה לביתה,
 שוב תשובו לאתקה, ואם הרבה תלאות תמצאו;
 אכל אם תשלח כם יד, מראש לה אגיד - תאבדו,
 גם האניה גם כל עמיתיה; רק אמה תמלט,
 תאחר לבא ובצרה, אף כל עמיתיה יאבדו.
 115 תשוב לביתה בספינה של זרים ושם תמצא יגונים -
 אישים עלית-הנאות המאבדים את חילך ואת הונך,
 מסובכים אשתך הנאה ומרבים לה מחר ותשורות.
 אף לכשתשוב תיסרם, ותדבר אתם משפטים.
 והיה כי תכס כלם נפש בהיכלך הגדול,
 120 אם ברב תככים ואם בגלוי בנחשת השנונה,
 לך-לה מארצה, גודה; ולקחת לה משוט כליל-יפי
 עד שתניע למקום שיושביו לא ידעו דמות-ימים,
 וברים אשר לא יאכלו תבשילם ממלח במלח,
 גם לא ידעו ידוע אניות - בתליהן ארגמן,
 125 משוטטים עשויים יפה המשמשים בנבים לספינות.
 סמן מבקק לה אגיד, ומזפת אשר לא יכוב;
 אם יפגשך הלך אשר כמותך, ויאמר:
 יעה של ורעה הן תשא על שכמה הגהדר -
 קום ותקע בארץ משוטף שלך כליל-היפי.
 130 תנבח הזבח הגהדר לפוסידון המושל בימים:
 פר בן-בקר, ואיל תחור רובע תחורות.
 שובה לביתה והקרבת את הקטומבות הקדש
 לכל האלים הנצחים השוכנים במרחב-שמים,
 לאל ואל כסדרים; אף מותח מתהום-הים יבוא,
 135 והיה זה מותך מות נשיקה, ובשיבת טובה תנועה,
 וכן, אין אונים, וברכות יחולו על ראש כל העמים

אֲשֶׁר בְּצִלָּהּ יַחֲסִיין, וְאִמַּת תְּדַבֵּר וְכֵן יָקוּם.
 כָּכָה הִבִּיעַ, וְאָשִׁיב אֲמָרִי וְאֶעַן וְאָמַר:
 אַכֵּן טִירְסִיס, הֵן זֹאת מִנַּת חִלְקִי לִי מִנֵּי הָאֱלִים.
 אֲבָל הַיְדִידָה לִי אֵלֶּה, וְדַבֵּר אִמַּת לְאִמַּתָּה.
 140 הַנְּנִי רֹאֵה אֶת נִפְשֵׁה שֶׁל אָמִי, שֶׁהִלְכָה לְעוֹלָמָה,
 יוֹשְׁבַה שׁוֹתֵקֶת לָהּ אֲצִל הַדְּמִים, אֵל בְּנֵה זֶה אֶהְבֶּה
 טָרָם הַתְּבוֹנָה, טָרָם נִשְׂאָה אֵלָיו אִמְרָתָה.
 אָנָּה, הַמוֹשֵׁל, הַיְדִידָה אֵיכָכָה תִּכְרִי פְרִי-בִטְנֵהוּ
 145 כָּכָה אִמְרָתִי, וְחִכְךָ לִי הִשִּׁיב אֲמָרָיו וְיַעַן:
 קָל לִי הַיְדִיד לָךְ זֹאת, וְאִתָּה תִּשִּׁים אֵל לְבָבִי
 כָּל מֵת מֵאֵלֶּה שֶׁהִלְכוּ לְעוֹלָמָם אֲשֶׁר לוֹ תַמָּן
 לְבָב עַד אֵלֶּה הַדְּמִים, הוּא יַיִד לָךְ דְּבַר לְאִמַּתָּהוּ;
 אֶפְסֵס אִם תִּמְנַע מִמֶּנּוּ, אוֹ יַחֲוֹשׁ שׁוֹב עַל עַקְבוֹ.
 150 כָּכָה הִבִּיעַת לִי נִפְשׁ הַמוֹשֵׁל טִירְסִיס וְתִשָּׁב
 לְמִשְׁכַּנּוֹת-הַדָּס, מִי גִלְתָּה מֵאֵת הָאֱלִים לִי חוּזָן.
 אוּלָם אֲנֹכִי נִשְׁאֲרָתִי עַל עַמְדֵי מַחֲכָה עַד גִּשְׁת
 אָמִי וְתִטְעַם הַדָּם הַמִּשְׁחִיר, מִיָּד הִיא הַפִּירָה
 אוֹתִי וְתִמְרַר בְּכִי, וְתִדְבֵר אֶת אִמְרוֹת-הַכְּנָף:
 155 יִלְדִי, שְׁלֵמָה יִרְדֶּת אֵל גִּיא הַצְּלָמוֹת וְעַרְפָּל,
 אִתָּה, בְּחַיִּים חִתָּהוּ; כִּי קָשָׁה לַחֵי לְרֹאוֹת אֵלֶּה.
 וְנִרְמִים אֲדִירִים בִּינֵינוּ, אֶפְסִיק־יִדְוֹנִים נִמְתָּחוּ;
 תַּחֲזֶלֶת הָאוֹקֵינוֹס אֲשֶׁר לֹא יַעֲבֵר אוֹתוֹ
 נָבֵר בְּרִגְלֵי וְרִק בְּסַפִּינָה עֲשִׂיָה-לְתַפְאָרָה.
 160 אוֹלִי תְבוֹאָה מִשְׁרוּיָה וְנִדְד הָיִית זֶה כְּמָה
 אִתָּה וְתִסְפִּינָה וְרִשְׁיָה וְאוֹלִי עֲדִין לֹא בָאתִי
 לְעִירָךְ אִתְּךָ, וְלֹא עוֹד רֹאִית אֶת אֲשֶׁתְּךָ בְּהִיכְלִיד
 כָּכָה הִבִּיעַהּ, וְאָשִׁיב לָהּ אֶת אֲמָרָי וְאֶעַן:
 אָמִי, אָנוֹס הָיִיתִי לְרִדֶּת לְמִשְׁכַּנּוֹת-הַדָּס
 165 לְדָרֵשׁ אֵל נִפְשׁ הַרֹאֵה טִירְסִיס, הָאִישׁ הַתְּבוֹאִי,
 יַעַן עֲדִין לֹא קָרַבְתִּי עַד חוֹפֵי אֲכִיָּה, לֹא בָאתִי
 עוֹד אֵל אֲרַצְנוּ; כִּי תִמִּיד הָיִיתִי אֶךְ נֶעַ וְנָד וּבְמִצּוֹק,
 לְמַן הָיִים בּוֹ תִלְבְּתִי עִם חַיִל אֲנִימָנוֹן הַנְּעִלָה
 לְאֵלִיוֹס עִיר רִבְתַּת-הַסּוֹסִיס לְעִשׂוֹת מִלְחָמָה בְּשִׁרְוִיָּת.
 170 אוּלָם זֹאת לִי תַיִדִי, אֲמָרִי לִי אִמַּת לְאִמַּתָּה:
 מִי הוּא מְשַׁלְּחֵי הַמָּוֶת מִמִּתַּח-הַנּוֹף שֶׁהַכְּנִיעִיָּה
 אוֹלִי מִתְּלָה מִמְשֻׁכָּה, וְאוֹלִי אֲרַטְמִיס חוֹבְבַת
 חֲצִי-הַקֶּשֶׁת פְּנַעֲתָךְ לְסַתַּע בַּחֲצִיָּה הַרְכִּימוֹ
 סַפְרֵי לִי דְבַר עַל אֲבִי וּבְנֵי זֶה אֶהְבֵּתִי הַשְּׂאֲרָתִי.
 175 כְּסָאִי אִם נִכּוֹן עוֹדֶנּוּ בְּדָם, אוֹ כְּבֵר נִמְסֵר לְאַחַר,
 יַעַן כְּבֵר אֲמָרוֹ נִשְׁאֵשׁ מִשׁוֹבֵי לְאַרְצֵי מְנֻדִי.
 סַפְרֵי לִי גַם עַל אֲשֶׁתִּי, וְמָה עֲצָתָה, סַעֲפִיָּה,
 אִם עוֹדָה גְרָה עִם בְּנֵה, שׁוֹמְרַת כָּל טוֹבֵי בְּבֵיתִי,

וְאוֹלִי כְּבֵר נִהְגָה אִישׁ אַחַר מִטוֹבֵי בְּנֵי-הָאֲכִיִּים?
 כָּכָה דַּבַּרְתִּי, וְתַעַן לִי אָמִי הַקְּבוּדָה וְתִאֲמָר:
 אֲבָל אֲשֶׁתְּךָ עוֹדָה מַחֲכָה לָךְ בְּאַרְךָ-אֲפִים
 בְּבֵיתְךָ הַגָּדוֹל שְׁלָךְ, בּוֹכִיָה תִמְרוֹרִים וְלֹא תִתְדַל,
 חוֹלְפִים לָהּ לִילוּתֶיהָ וְיִמֶיהָ וְדַמְעָתָה נִגְרַת,
 נִכּוֹן עוֹדֶנּוּ כְּסָאֵךְ בְּכַבּוֹד וְזֶר לֹא יִרְשׁוּ;
 85 אֶךְ טִלְמָכוֹס מִכְּלָכֵל שְׁדוּתֵי בְּמַנּוּחָה וְכוֹרָה
 כְּרוֹת-מִשְׁמָנוֹם, כִּיָּאוֹת לְגַבֵּר הַשׁוֹפֵט בְּעַמּוּי,
 כִּי כָל הָעָם יִמְצִינָהוּ, וְאֲבִיךָ הוּא שׁוֹהָה בְּשִׁדָּה,
 אִינוֹ מוֹסִיף לְרִדֶּת הַעֲוִירָה, וְאֵין לוֹ כָּל מִטָּה
 אֲשֶׁר יִצְיַע, אֲדִירוֹת וְשִׁמְיֹכוֹת מִזְהִירוֹת לוֹ אֵין,
 90 אֶךְ בִּימּוֹת-סִתּוֹ הוּא יִשָּׁן עִם הַעֲבָדִים בְּבֵית
 אֲצִל הָאֵחַ וּבְאֶפְסֵר, וּבְנֵדִים מֵאֵד רַעִים לְבִשְׁרוֹ.
 אֶפְסֵס כְּבֹא יָמֵי קִיץ וְחֶרֶף הַבְּרוּכִים בְּפִירוֹת,
 יִשְׁכַּב לוֹ בְּכָל מְקוֹם, בְּכַרְמֵי כָּל גֶּפֶן פּוֹרְיָה,
 יִסְרֵשׁ יִצְוֵנוּ שְׁלוֹ בְּשִׁלְכָת, בְּעֵלִים הַגּוֹשְׁרִים.
 95 שְׁמָה יִשְׁכַּב לוֹ וְגִיָּה, וּבְלָבוּ הַיַּעַן הַגָּדוֹל,
 אֶךְ יִתְעַנֵּעַ עֲלֶיךָ, וְקִשְׁתָּה עֲלָיו וְקִנְתּוֹ.
 כָּכָה אֲבַדְתִּי גַם אָנִי, וְקִשְׁדַּת כָּל-אָדָם בְּאִתְּנִי;
 לֹא הִדְבִּיקְתִּנִי בַּחֲצִיָּה הַרְכִּים לְקַחַת אֶת נַפְשִׁי
 בְּבֵיתִי חוֹבְבַת-הַחֲצִים, מִיִּסְבָּה לִירוֹת בְּקִשְׁת,
 100 גַם לֹא בְּמַחֲלָה נִעַתְתִּי, בְּחִלִּי שָׁהָ דְרָכּוֹ לְעַקּוֹר
 נִפְשׁ מִתּוֹךְ הָאֲבָרִים בִּיטוֹרִים מֵאֵד גְּדוֹלִים וְצָעִר;
 אֶךְ נִעְנָעִים עֲלֶיךָ, אוֹדִיסֵס הַמּוֹהֵיר, עֲרוּגָנִי
 לְבִינַת לְבָבְךָ, בְּנִי, טְרִדוֹנִי מִחֵי הַמִּתּוֹקִים.
 105 כָּכָה הִבִּיעַהּ, וְאֲנֹכִי הוֹנֵה בְּקִרְבִי מִחֻשְׁבוֹת,
 חִבֵּק תִּפְצָתִי לְנִפְשׁ הַזֵּרֵתִי שֶׁהִלְכָה לְעוֹלָמָה,
 שְׁלֹשׁ פְּעֻמִּים פְּרָצְתִי לְחִבֵּק הַנִּפְשׁ אֶהְבֵּתִי,
 שְׁלֹשׁ פְּעֻמִּים הַתְּחַמְקָה מִבֵּין זְרוּעוֹתֵי כָּצֵל יַעוֹף,
 כְּחִזְיוֹן-לִילִיָּה; הַיְדִיד יַעֲוִי בְּלִבִּי עוֹד יוֹתֵר.
 110 קוֹלִי נִשְׁאֲתִי נִאֲעוּ וְאָמַר אֶת אִמְרוֹת-הַכְּנָף:
 אָמִי, שְׁלֵמָה תִּתְחַמְקִי, וְאֲנֹכִי עֲרוּגָתִי לְתַפְשֵׁךְ
 וּבְזוּרוֹתֵי לְחִבְקֶךָ גַם בְּמִשְׁכַּנּוֹת הַדָּס,
 לְמַעַן גְּרוּת שְׁנֵינוּ כְּכִי-הַתְּמַרוֹרִים הַגָּדוֹל.
 אוֹלִי לֹא שְׁלַחָה לִי הַנָּה פְּרִסְפוֹנִיָּה הַקְּבוּדָה
 אֶךְ צֵל כְּזוֹב לְהַרְבּוֹת לִי קִינָה עַל קִינָה בְּאִנּוֹתֵי;
 115 כָּכָה אִמְרָתִי, וְחִכְךָ הַשִּׁיבָה לִי אָמִי אֲמָרִים:
 הוֹי, בְּנִי אֶהְבֵּתִי, הָאֵמֶלֶל בְּגַבְרִים בְּאַרְץ וּמְלֶאכֶהוּ
 אַכֵּן לֹא תִשְׁלַח אֶת נִפְשֶׁךָ פְּרִסְפוֹנִיָּה בַת-זְאוּס,
 חֵק הוּא לְמַתִּים וּמִשְׁפָּט לְכָל בְּנֵי-הָאָדָם וְנִעוּ;
 120 שׁוֹב לֹא יוֹסִיפוּ וְיִדְיָהֶם לְחַבֵּר עֲצָמוֹת וּבְשָׂרִים,
 בְּאוֹן אֵשׁ אוֹכְלַת אִמָּה יִכְחַדוּ אֵלֶּה גַם אֵלֶּה.

אם אך עזבה הרוח את נאות העצמות הלבנות,
 תפרח מיד לה הנפש תתעופף כחלום חיון-לילה.
 מהר תחפו לאורה, וזכר כל הדברים האלה
 למען תספרם באזני אשתך אשר אהבתו'
 ככה שוחחנו נדברנו זה עם זו, ונתקלו
 המון נשים, שלחמן אלי פרספוני הנדיבה,
 אלה שהיו בחייהן נשי הגבורים ובנותם,
 נקבצו באו כלתן מסביב לדמים השחורים.
 שתי עצות בנפשי, מהרהר איכה אשאלן,
 אך לאחרונה מצאתי העצה הטובה בכלן:
 השתי קרעתי החרב הגדולה מירכי אדירתה,
 ולא נתתי לכלן לשמות בבת אחת הדמים.
 אחת אחת הן באו, ואשה אשה הירדה
 מי היא ומי אבותיה, וככה שאלתי את כלן.
 תחלה ראיתי או בעיני את טיר, בת-טובים,
 אשר אמרה כי היא בת שלמוס הגבור התמים
 ואשתו של כרתס המצן, הוא בנו של איאולוס הנדיב.
 היתה אותה מאד את אנפס, והוא אל הנער
 אשר אין בכל הארץ כמהו בנחלים ליפי.
 היתה נוהגת לטייל על חופי אנפס הנאים.
 לבש צורתו פוסידון, מרגיז-הארץ וחזקה,
 קרב לנערה באהבה על מוצא הנער הסוער,
 וסבו עליהם המים, משברי ארגמן כהרים,
 חופפים כפסות, הליטו האל והנערה בת-אדם.
 נסוף עליה תרדמה והמיר חזרת הבחילה,
 אך ככלות האל את מעשה האהבה, הבק
 ידה באהבה רבה ושאל את קולו ונדבר:
 גילי, האשה, לאהבהו לתקופת השנה תמלא
 שנים נחמדים תלדי, וביען אי אפשר ולא תעל
 פריה הברית עם האלים, ואת גם תגדלם ותרוממם.
 עתה לכי שובי ביתה, תחלישי וליאיש אל תוודי.
 הנני פוסידון מרגיז-הארץ, המושל-בימים,
 ככה הביע ויאלל בים המכה משברים.
 הרתה האשה ותלד את גלס ואת פליאס.
 שניהם גדלו והיו עבדיו של ואוס השניא.
 פליאס ישב ביולקוס רחבת-הכרים, ולו היו
 עשרות זנה, וגלס - בפילוס ארץ-החולות.
 אולם בנים אחרים ילדה הנבירה לכרתס,
 את אמתאון מכניע-הפסידים, את איסון ואת פרס.
 ואת אנטיאופה ראיתי, והיא בת אסופוס הגבור,
 אשר התפארה לאמר: כי שכבה בחיקו של ואוס.
 שנים בנים לו ילדה - את אמפיון ואת ותוס,

והמה יסדו את תבי, היא קרית שבעת השערים,
 הם מגדליה הציבו, וביען לא יכלו לשבת
 בתבי הרחבה, באין בה מגדלים, ואם היו בני חיל.
 ועוד ראיתי את אשת אמפיטריאון היא אלקמנה,
 היא אם הרקלס השניא, שלבו לב אריה לגבורה;
 אותו ילדה לואוס, כי שכבה בזרעות בן-קריוס.
 וגם את מגרה ראיתי, היא בתו של קריאון הנאה,
 אשת בן-אמפיטריאון, הגבר לא גצח מעולם.
 ואת אפקסטי הנאה, היא אם אדיפוס, ראיתי,
 עושה השערוריה הגדולה ההיא בלא יודעים.
 נשאה לבנה אשר ארשה, והוא מכה נפש אביהו.
 אולם האלים הנצחים גלו לכל לבני אדם.
 מלך על בני קדמוס בתבי העיר הנחמדה
 והרבה צרות שם סבל בגורת האלים הרעה,
 אפס היא ירדה אל הדס השוער שניא-הכח,
 עשתה לה העניבה במרום מעויבת הבית
 בעצור יגון ורעה, ואותו עזבה לצרות
 רבות מאד, כי נשא עונו בקללת אמו.
 גם את כלוריס הנאה ראיתי, האשה בה חשק
 גלס, כי היא יפת תאר, ורבה לה מהר ותשורות.
 והיתה הצעירה בבנות אמפיאון והוא בנו של יוסוס,
 הוא אשר משל בגבורה בעיר אורכומנוס-מניים;
 אפס היא מלכה בפילוס ובנים תמורים ילדה,
 המה נסטור, כרומיאוס ופריקלימוס הענים.
 אחרי כן ילדה את פרו העזה, נפלאת בעיני אדם.
 באו לקוחה לאשה השכניו, אך גלס אביה
 מאן לתתה לגבר, בלתי אם ינהג השורים
 גדולי-הראש המקרניים אשר לאיפיקלס בפילקה;
 קשים נצחם, ורק אחד, החוזה התמים הוא אמר
 לנהוג השורים, אך היתה בו גורת האלים הקשה,
 כבלים כבדים עכבוהו ורועי עדרים בשדה.
 אפס כשר בו הימים וחולפו חדשים ועברו,
 ובאו ושבו תחורות לתקופות השנה תחזורות,
 שלחו איפיקלס לחפשי, יען כי באו כל דגריי,
 קמו גבואותיו כלתן, עצתו של ואוס נהיתה.
 גם את לדה ראיתי, אשת סינדרס, וילדה
 לו לסינדרס שני בנים, גברים שניאי הכח:
 את פולידבקס התקיה-באגרוף ואת קסטור הפרש.
 חיים כסתה את שניהם הארץ הנהג-כל-נפש,
 חאוס כבד יכבדם, ואם שניהם מתחת לארץ.
 יום יום ימות האחד, ויום יום יתנער משנהו
 לחיים, וכן כל הימים, וכבודם ככבוד בני האלים.

265

270

275

280

285

290

295

300

225

230

235

240

245

250

255

260

שיר אחר עשר

השיב אֶמְרֵיו הָאִישׁ אֶלְקִינוֹאוֹס וַיַּעַן וַיֹּאמֶר:
 „כַּאֲשֶׁר הִגַּד בֵּן יְהוִי וְקוֹסַם עַד שְׁאֲנֹכִי
 חַי וְעוֹצֵר בְּעַם הַפִּיאָקִים חוֹבְבֵי־הַמְשׁוֹטִים.
 אוֹלָם אוֹרְחָנוּ יוֹאִיל, גַּם אִם יִשְׁתַּחֲוֶה לְלֶכְתָּהּ,
 לְשָׁהוֹת אֲצַלְנוּ עַד לְמַחֲרַת הַיּוֹם לְמַעַן נִסְפִיק
 לְמִלְאָה אֶת כָּל מִשְׁאֲלוֹתַי, וְלִגְסִיעָה הַנּוֹבְרִים יִדְאֹגוּ
 כָּלָם, וְאֲנֹכִי בְּרֵאשִׁים, כִּי לִי הַמְּשֻׁלָּה בְּעַמִּי.”
 הָשִׁיב אֶמְרֵיו אוֹדִיסֵס הָאִישׁ רַב־הַמְּזוֹמוֹת וַיַּעַן:
 „אֶלְקִינוֹאוֹס, הַמּוֹשֵׁל הַדְּדִיר, הַמְּצַיֵן בְּגוֹיִם;
 גַּם אִם תִּטְּלוּ עָלַי לְשָׁהוֹת פֹּה שָׁנָה תְּמִימָה,
 וְלוֹ אֵף שְׁלַח תִּשְׁלַחְנִי וְתַתְּנֵנִי לִי אֶת הַמְּתוֹנוֹת,
 וְשִׁמְעֵה הַיְיָתִי לְכֶם, כִּי אֲכֹן מְאֹד טוֹב לִי וְרַצּוֹנִי
 לָבֹא לְאַרְצְךָ אֲבוֹתִי, וְיָדִי מִלְּאוֹת יוֹתֵר,
 יַעַן אֲנִי יָגִיד לְכַבֹּדֵי וְחַבְתִּי עַל כָּל בְּנֵי הָאָדָם,
 בְּעֵינַי כָּל אֲשֶׁר יִרְאוּנִי, בְּשׂוֹבֵי לְעִירֵי אֶתְקָה.”
 הָשִׁיב אֶמְרֵיו הָאִישׁ אֶלְקִינוֹאוֹס וַיַּעַן וַיֹּאמֶר:
 „אֲכֹן, אוֹדִיסֵס, בְּעֵינַיִךְ הִלָּא לֹא הָיִיתָ כְּאַחַד
 מִפִּיתֵי הַכּוֹזְבִים, הַנּוֹכְלִים הַרְבִּים, הַנְּדִים, שְׂכֵמוֹתָם
 נוֹגַהּ הָאָרֶץ הַשְּׁחוֹרָה, אֲנָשִׁים נְפֹצִים בְּעוֹלָם, וְהַיְיָתִי
 סוֹבְבִים אוֹתָנִי בְּכַחַשׁ, בְּדִבְרִים שְׂאֵין אֲנִי יוֹדְעִים. וְעַתָּה
 אֶתָּה דִבְרִיךָ נִמְלִצִים, וְתִדְּיָבוֹת יִהְיֶה לְבָךְ, וְהַיְיָתִי
 כְּאַחַד הַשָּׂרִים הַשְּׂכֵלֶת לְסַפֵּר בְּאֲזֵינוּ כָּל פְּנֵעֵי הָאָדָם
 בְּנֵי הָאֲרָצִים הַרְבִּים, וְכָל אֲשֶׁר סִבְּלָתָ גַּם אֶתָּה;
 אֶפְסֵי הַיְיָתִי גַם זֹאת לִי וְדַבֵּר אֵף אֶמֶת לְאַמְתָּה,
 שְׂמָא רְאִיתָ גַם אֶחָד מִכָּל עַמִּיתֶיךָ הַנְּעֻלִים,
 אֶלָּה שְׁעָלוּ עַל אֱלִיֹּס עִמָּךְ וְאָבְדוּ אֲבָדוּ.
 עוֹד הַלִּילָה מְאֹד גָּדוֹל וְאוֹרָךְ עוֹד לֹא הִיָּעוֹן,
 שְׁעָה שֶׁל שָׁנָה בְּהִיכָל, סִפְרָה נָא עֲלִילוֹת וּפְלֵאוֹת,
 וְאוֹתָךְ הַיְיָתִי פֹה עוֹצֵר עַד אוֹר לְגוֹ בְּקָר בְּקֹדֶשׁ
 לְמַעַן תִּסְפֵּר בְּאֲזֵנִי אֶת כָּל תְּלֵאוֹתֶיךָ הַרְבּוֹת.”
 הָשִׁיב אֶמְרֵיו אוֹדִיסֵס הָאִישׁ רַב־הַמְּזוֹמוֹת וַיַּעַן:
 „אֶלְקִינוֹאוֹס, הַמּוֹשֵׁל הַדְּדִיר, הַמְּצַיֵן בְּגוֹיִם;
 עַת לְהַרְבּוֹת דִּבְרֵיִם וְעַת גַּם לְגוֹם אֶת שְׁנֹתוֹ,
 אֲבָל אִם נִפְשֶׁךָ תִּשְׁקָה, תִּשְׁתַּחֲוֶה לְשִׁמוֹעַ, אֲנֹכִי
 הַכֹּל אֶסְפְּרָה לָךְ, אֶת דִּבְרֵי הַרְעוֹת הַמְּצֹאוֹת
 רַעִי־עַמִּיתִי כְּלֵתָם, אִיךְ נִכְחַדוּ אַחֲרַי בֵּן בְּעֵינַיִם
 אֶלָּה שְׁנַצְלוּ מִמְּלַחְמוֹת מְגוֹר בְּצַבָּאָם עַל טְרוּיָה,
 וְאָבְדוּ בְּנִכְלֵי הָאִשָּׁה הַמְּכִלְשָׁה בְּשׂוֹבֵם הַבַּיְתָה.
 אֵף כְּכֹלֹת פְּרִסְפוֹנִי הַמְּלִכָה הַכְּבוֹדָה לְהַנִּים
 וּפְשׁוֹת הַנָּשִׁים הַרְבּוֹת וְתַפְּצֵן לְכָל הַעֲבָרִים,
 קְרָבָה הוֹפִיעָה גַּם נִפְשׁ אֲנֹמִמְנוֹן בּוֹן־אֶטְרֵס,
 נוֹגַהּ עֲצוּבָה וְסִבְיָה כָּל אֶלָּה שְׂאָבְדוּ אוֹ אֶתָּה

305 אַחַר רְאִיתִי אֶת אִשָּׁת אֱלוֹאֵס אֶת אִיפִימְדִיָּה,
 אֲשֶׁר הִתְהַלְלָה לְאֹמֶר: כִּי שָׁכַב אִתָּה פּוֹסִידוֹן,
 יְלֶדָה לוֹ שְׁנַיִם, שְׁנֵי בָנִים, אֵף קָצְרוּ יְמֵיהֶם בְּאַרְצְךָ,
 אֶת אִפִּיאֵלְטֵס הַמְּצַיֵן וְאֶת אוֹטוֹס הַדּוֹמָה לְאֵלִים,
 וְאֵין בְּכָל הָאָרֶץ הַרְבּוּכָה לְגִבָּה קוֹמָתָם בְּאָדָם,
 וְהָמָּה הַיְיָפִים בְּעוֹלָם, מִלְּבַד אוֹרִיאֹן הַמְּצַיֵן,
 310 יַעַן כִּי תִשַׁע אַמּוֹת רַחְבָּם וְתִשַׁע קַנִּים אָרְכָם,
 שְׁעוֹר קוֹמַת כָּל אֶחָד, וְהֵם אֵף הִיָּעוּ לְתִשַׁע.
 קָמוּ וְהִתְחִילוּ מֵאֵימִים עַל בְּנֵי הָאֱלֹמֹת בְּאוֹלִימְפוֹס,
 לְעֶרְוֹךְ צְבָאוֹת מִלְחָמָה, מִשְׁוֹאוֹת הַקְּרָב הַסּוֹעֲרוֹת,
 315 רָצוּ לְהַרְכִּיב אֶת אוֹסָה עַל גֵּב הָאוֹלִימְפוֹס וְעַל אוֹסָה
 לְשִׁים אֶת הַרְרֵי הַיַּעַר שֶׁל פִּלִּיוֹן, לְעִלּוֹת שְׂמִימָה,
 וְאֵלוּ הִיָּעוּ לְבַנְרוֹת הַיּוֹ מְקִימִים דְּבַרְיָהֶם;
 אֶפְסֵי בֵן־אוֹאִיס וְלִטוֹ, יִפְתַּח־הַתְּלָתִלִּים, הַשְּׂמִידָם
 שְׁנֵיהֶם טָרַם וַיִּצְמַח שְׁעַר־וְקָנָם תַּחַת הַרְקוֹת,
 320 עַד שִׁתְּפָה סוֹטֵרָם הַצֶּמֶר הַרְכִּיךְ בְּשִׁפְעֵ.
 וְעוֹד שָׁם רְאִיתִי אֶת פִּידֶרָה, אֶת פְּרוֹקְרִיס וְאֶת אַרִיאֹדָנָה
 כְּלִילַת הַיְיָפִי, הָיָא בְּתוֹ שֶׁל מִינוֹס הָאֲכֹר, שֶׁהִבִּיא
 אִתּוֹ תִּסַּס מְכַרְתִּים אֶל שְׂפָיִ אֶתְנָה הַקְּדוֹשִׁים;
 אֶפְסֵי לֹא הִסְפִּיק לְדַעְתָּהּ, כִּי הָיָו בַּה חֲצֵי אַרְטֵמִיס
 325 בְּדִיאָה שְׂסָבִיב לָהּ יָמִים, בְּרָמֹה הָאֵל דִּיאֹנִיסוֹס.
 רָאָה רְאִיתִי אֶת מִירָה, אֶת קְלִימֵנִי וְאֶת אַרִיפִילִי,
 אוֹתָהּ רָשְׁעָה שְׂמַכְרָה אֶת אִשָּׁה שְׁלָה בְּעַד כְּתָם.
 אֶפְסֵי יִבְצֵר מִמֶּנִּי לְקֹרָא שְׂמוֹתַן שֶׁל כָּל־
 אֲשֶׁר רְאִיתִי בְּעֵינַי, וְנִשִּׁי הַנּוֹבְרִים וּבְנוֹתָם;
 330 וְתִלְךָ לִיל הָאֲמִירוֹסִיָּה וְעַבְרִי, וְעַתָּה הִיָּעָה
 שְׁעָה שֶׁל שָׁנָה אִם בְּסִמְנֵה הַמְּהִירָה עִם רַעִי,
 אוֹ פֹה עִמָּכֶם; אֵף אֶתָּם וְהָאֵלִים לְלֶכְתִּי תִדְאֹגוּ
 כִּכָּה הַיָּעֵ, וְהֵם כָּלָם מַחְרִישִׁים, הָיְתָה דוֹמִיָה,
 לְשָׁבוּ אַחֲרַי־הַקִּסְמִים בְּהִיכָל הַגָּדוֹל, הַמְּצַל.
 335 פְּתַחְהָ אַרְשִׁי מִלְּבִינַת־הַרְעוֹת וְתַעַן וְתֹאמֶר:
 „אֲנָשִׁי פִיאָקָה, הַמְּצֹא הָאִישׁ הִלּוֹ חֹן בְּעֵינַיִכֶם,
 זוֹ דְמוּת תִּצְרֹו וְקוֹמַתוֹ וְלִבּוֹ לֵב מְבֹנוֹת בְּחַבּוֹ
 אֲכֹן הוּא אוֹרְחִי שְׁלִי אֵף אִישׁ אִישׁ לוֹ חֵלֶק בְּכַבֹּד,
 לְכֹן אֵל תִּחַפּוּזוֹ לְשִׁלְחוֹ מִפֹּה, וְגַם אֶת מִתְנוּתֵי
 340 אֵל נָא תִגְרַעוּ מִנּוֹ כִּי יִחַסֵּר; וְרַבִּים אֶתָּנוּ
 אוֹצְרוֹת מְכֻמָּים בְּבֵתִים כְּבִרְכַת הָאֵלִים עֲלֵינוּ”
 וְנָשָׂא אֶמְרֵיו וַיְדַבֵּר לָהֶם אֶכְנֹאוֹס הַיְיָשִׁשׁ,
 הוּא הוּא הַנְּבֵר הַנּוֹן בּוֹקֵנִי עִם הַפִּיאָקִים:
 „אֲכֹן, יְדִידִי, אֵל נְסוֹר מִחַפֵּץ הַמְּלִכָה וְחוֹחַלַת
 345 זוֹ גִבְרִתָּנוּ הַנְּבֹנָה, אֵף נִשְׁמַע בְּקוֹלָהּ וְנַעַשׂ,
 אוֹלָם אֵף אֶלְקִינוֹאוֹס הַפּוֹסֵק מֵה לְאֹמֶר, מֵה לְעִשׂוֹתוֹ”

בהיכל איניסתוס היהיר, ויפלו חללים ומתו.
 390 תכף גם הכירני, בשתותו הדמים השחורים,
 ושא את קולו ויבך, בדמעות שליש התייפת,
 פשט אלי את כפיו ברצונו לנגוע בי בכירי.
 אפס לא היה כבר צדו וכחו במתניו כקדם,
 אשר היו באבריו הגמלישים בעודו בחיים.
 395 ראה ראיתי ואבך, רחמי נכמרו אליו.
 קולי נשאתי ואען ואמר את אמרות-הכנף:
 אנממנון בן-אטרס המצין, המושל-בגברים!
 מי משליחי המות ממתת הנוף הכריעה?
 400 שמה בלב-ים באנה הכריעה פוסידון,
 הקים עליך סערה אימה ומשברי ימים,
 ואולי הכוה אנשים צוררים על פני היבשה,
 בשדך מהם את בקרם, את עדרי הצאן הנהדרים,
 או בצאתך לקרב לכבוש עיר וגשים בה?
 405 ככה דברתי, ותכף לי השיב אמרו ויען:
 בן-לארטס הנדיב, אודיסס האיש רב-המומותו
 גם לא בלב-ים באנה הכריעה פוסידון, ומה
 גם לא הקים עלי כל רוח סערה באפה, ומה
 גם לא הכניו אנשים מגדים על פני היבשה -
 אלא איניסתוס הוא הביא עלי מרי גורלי ומותי
 410 יחד עם אשתי הרשעה; הלה תומניו לביתו,
 שמה הכני במשפתה, כהכות שור פר על אבוסו,
 ככה מתי מות נבל וסגיבי כל יתר עמיתי
 נפלו בנפילים כלמו, בחיורים מלביני-שגרים,
 אשר ינחרם בביתו של איש אמיד כבד בנכסים
 415 למועד חתונה או זבח משפחה, או למשחה השמנים.
 ואפה הן ראה ראית הרבה גברים חללים,
 גם במלחמת שנים, וגם במלחמת המונים;
 אפס מה מאד היה לבך דוה על אלה,
 אשר מסביב לקיתון הנין ולשלטון המשחה
 420 שכבו בהיכל, והרצפה כלה בדמים נכסתה,
 ושועת קסנדרה בת-פריאמוס עולה על כלם,
 יד קליטימנסטרה אשת התככים רצחנה
 סמוך אלי; ונשאתי את די מעל פני הארץ,
 ידי שלחתי לחרב, ואם כמעט מת, אף המבישה
 425 פנים הסבה ממני, מאנה לעצם בנדיה
 עניו תיורד להדס ולקסור את פיהו הפעור.
 אין לך יציר אים ובשת לא ידע כאשה
 אשר זממה בלבה נבלה ושערוריה,
 כאשר עשתה זאת השערוריה הגדולה
 430 להרוג את בעל נעוריה; ואנכי אמרתי בלבי,

שולש ישישו עלי הטף והעבדים עבדי,
 בשובי הביתה, והיא, זו אשת התככים והמרמה,
 העשתה חרפה על עצמה וגם על הדורות יבואו,
 ישבט הנשים הרכות ואף על הטובה בכלן.
 435 ככה הביע ואנכי לו השיבותי אמרי:
 אויה לי, היתה נד ואוס הצופה-למרחוק לרעה,
 בשבטו של אטרס מאו ובמומתן של נשים.
 אכן רבים נפלו בגלל הלנה, ומקוש
 טמנה לה קליטימנסטרה בהיותה שוהה במרחקי.
 440 ככה אמרתי, ותכף לי השיב אמרו ויען:
 לכן גם אתה אל תפריו להאיר פנים גם לאשתך,
 אל תמהר להגיד לה כל אשר תדע אל נכון;
 אפס מקצת תגלה ומקצת תכסה ממנה.
 445 אולם לא לך לירא, אודיסס, ממות ביד-אשה,
 יען השקל הטוב ורוח גדיבה שוכנת
 בלב בת איקרויס הגבור, בלבב פגלופה הנבונה,
 זו נטשוה עודנה ברף עלומיה, ברחמינו
 450 לאסור מלחמה, והיתה חולצת את שדה לילדה-המלכה
 תינוק לא-בינות, ועתה גם הוא בגברים יתחשב.
 מאשר הוא עניו של אביו בו תחזינה בשובו,
 ותנד לתבק לאביו אהבו כמנהג הארץ;
 אפס אני לא נתנתי אשתי ואשבט ואראה
 בעיני את בני זה אהבתי, כי קדמה לקחת את חיי,
 אולם זאת לך אגיד, ואתה תשים אל לבך:
 455 נתל הסמינה בהחבא לארץ אבות אהבת,
 אל תט גילוי ובענין אין להאמין בנשים לעולם.
 אפס גם זאת לי תגידה, אף אמת יהיה חפך,
 אולי שמעת דבר מה על אדות בני, חיי עור,
 איפה הוא גר: באורכומוס או בפילוס החולות?
 460 ואולי בבית מגלאוס בספרטה רחבת השדות?
 יען לא מת עוד בארץ אורסטס בני האלהי.
 ככה הביע, ואשיב אמרי ואען לו לאמרי:
 בנו של אטרסו מה תשאל לאלהו אינו יודע
 אם עוד בחיים חיתו, או מת, והפטפוט - מנהג
 465 ככה נדברנו שם שנינו איש אל רעהו, עצובים,
 דוה לבנו מאד, ועינינו דמע תדמענה.
 והנה באה גם נפש אכילס בן-פלט הגבור, ויש
 נפש פטרקולוס ונפש איטילוכוס התמים, ויש
 גם זו של איס הגבר הראשון בצבא הדגים
 470 בשעור קומתו ובצלמו, מלבד בן-פלט התמים,
 חיש הפירתי שם נפשו של נכד-איאקוס המהיר,
 ושא את קולו ויבך ואמר את אמרות-הכנף:

תמיד הרחיק ויעבר, ולא נפל מגבר בגבורה.
 ורבים אנשים הכריע בסערות הקרב ובקטל.
 אפס יבצר ממני לתאר לך ולכנות
 אלה שהכה בחרבו, בעמדו לימין הארגאים.
 רק את האחד: בחרבו הכריע את בנו של טלפוס,
 את אברפילוס הגבור, ורבים מרעיו צמיתיו.
 גברים כתיים, שם נסלו בעטן של מתנות האשה.
 יפה לא היה ממנו, רק ממנון האיש האלהי.
 וכשירדנו פסוס אשר הכין אפיוס, אנחנו
 טובי חיל הארגאים, כי בידי הפקידו כל דבר,
 (פתח הבנין הנפלא ולשוב ולסגרו על מסגרי)
 היו כל שאי עם הדגנים וכל מצביאיהם
 פלם מותים דמעהם וכל אבריהם מרעידים;
 אפס עיני לא ראו - אף אותו האחד בכלם -
 אשר עזר בשרו הרענו יחור או יהיה מותה.
 דמעיו על לחיו, אף היה מתחנן לפני ומפציר
 לתת לו לצאת מתוך הסוס וידו שלוחה לנצב
 חרבו ואל רמח-זושתו, כי תרש הרעה על טרויים.
 אף כשהחריבו את קרית פריאמוס העיר הנשאה,
 ירד בספינה הנאה כבוד בתשורה ובזה,
 שלם בנופו; ביצע לא שלטה בו נחשת ממרטה
 וחרב לא פועה בו בתגרת הנבר בגבר, כנחוג
 במלתמות הקרב האילות, עת ארס יתעבר בהמתו;
 ככה דברתי, ונפשו של נכדי-איאקוס ההמירוס
 פנתה בצעדי-און לאחו מאמית עירונים,
 שמחה יען אמרתי על בנו, שהוא גבור מהלל.
 אפס נפשות כל יתר המתים שהלכו לעולמם
 עמדו על סביבי עצובות ושואלות אשה לצערה.
 עמדה לבדה רק נפשו של אים, בנו של טלמון,
 הרחיק ממני נצבה וזעמת על אדות נצחוני,
 אשר נצחתי בריכי שם אתו על יד האניות.
 ריב זה על נשק אכילס, פרט יעדה אמו הכבודת,
 והיו השופטים בריבו בני-טרויה ופלס אתנה.
 זה, לואי ולא נצחתי לעולם באותה התגרה
 בעטיה נפל לארץ ראש יקר כמותו הנפלא,
 ראשו של אים, שעלה בתארו ובמעלליו
 על כל בני הדגנים מלבד בנו של פלס התמים.
 קולי נשאתי ואען ואמר במתק שפתים:
 אים בנו של טלמון, הגבר התמים! האמנם
 גם במיתתך לא תשכח חרונוך עקב הנשק,
 כלי הכליון שנתנו האלים לאיד הארגאים
 אתה מגדל-עזמו נפלת, וכל-האכיים

בן-לארטס, זרע-ואוס, אודיסס האיש רב-המזמות!
 יהיר, לאלו עלילות עוד גדולות מאל תערב לבך?
 איכה נועזת לרדת למשכנות-ההדס, שם מתים
 נחים ואין להם רגש, אף צללי בני-אדם גועזי
 ככה הביע, ואשא אמרתי ואען לו לאמר:
 הוי, הוי, אכילס בן-פלס, המעלה בבני-האכיים!
 לדרש אל טירסיס החוזה במצוקה באתי לו ייעץ
 איזו הדרך אבואה לאתקה, ארץ-הסלעים,
 יען עדן לא קרבתי עד גבולות אכיה, לא באתי
 עוד אל ארצנו מעצר מתלאות; אף אתה, אכילס,
 אין כמדה מאשר בין אלה שהיו ויהיו.
 הנה גם אז כבדנוך בתיך כאחד האלים,
 אנו עם הארגאים, ועתה הן תשר בזרוע
 פה על המתים, אל תהיה מצטער כי מת, אכילסו
 ככה אמרתי, ותכף לי השיב אמריו ויען:
 אל תחמני, אודיסס הגבר המזהיר, כי מתי.
 טוב לי היות שכיר-יום ועובד בשדהו של אחר,
 אדם מסכן ולא חונן עבדה ומעטים קניניו,
 מהותי המושל בכל קהל הרפאים הנמקים.
 אולם ספרה לי אתה על אדות בני המעלה.
 הגד, הירד או לא גם בני עם כל החלוצים?
 ספרה על אבי, על פלס, הגבר התמים, ואדע:
 כבודו אם גדול עודנו בצבא בני-המרמידונים,
 ואולי כבר בוח ובוזו לו בהלדה ופתיה?
 יען כי ידיו ורגליו כבדו כבר מרב ימים.
 עזר כנגדו אינני לו באורות השמש הנעימים,
 כאשר הייתי לפנים בטרויה רחבת-ידיים,
 לעזר לבני-הארגאים והורג רבים וטובים.
 ואלו באתי אף לרנע לבית-אבי פהיזתי לפנים,
 ורגזו רבים ונמסו מאימת זרועותי החזקות,
 אלה מציקיו, האומרים לקחת את כבודו ממנו.
 ככה הביע ואשיב אמרי ואען לו לאמר:
 דבר אני לא שמעתי על אדות פלס התמים,
 אף על גיאופטולמוס, בנה אשר אהבת,
 הכל אטפיה לך, כאשר רצית אוידה,
 יען אני הביאותיו בספינה עשירה לתפארה
 אשר מסקירוס אל מחנה חיל-האכיים במצחות.
 וכשטכסנו שם עצות מסביב למצדות עיר טרויה,
 תמיד דבר הראשון, ודבריו לא החטיאו,
 אף אזכי ונסטור הנמשל-אל-אל נצחנהו.
 וכשנינו נלקחמים בשדה טרויים בתרב-נחשת,
 הוא לעולם לא נשאר במקהלות העם או בהמון,

515

510

שוב יטיענה ממקומה מתמתח מלא ארכו, אבריו
זילו שפעת זעה, ואבק יכסה את ראשו.

600

ואחריו ראה ראיתי את אוני-הרקלס השניא,
צלמו בלבד, והוא עצמו עם בני האלמות יתעלס
בתענוגות ושמחות, ואשתו היא חבי היפה,
בתם של ואוס הגדול והרי בנעלי-הפתם.

605

סביב לו צוחת רפאים כצוחת דיות בתמון
עת תתפורנה נבילות; כמראה ליל אים מראהו,
קשתו השלופה בכפו, וחצו על מיתר-הקשת,
מביט אימות על סביביו, כנזק תמיד לפגע
תלי אים לו מליו ואזור חזוהו מסביב,

610

עשוי זנה ועליו פתוחי יד-אמן נפלאים:
דבים, חזירי-יער גוראים ולבאים אכזרים,
מלחמות-מגור וקטטות, אף הרג וקטל בגברים.
שוא אף יתפאר עושהו אשר ינסה שוב לעשות
כאותו התלי תלי שני בתבונה רבה וחכמה!

615

תכה הלז הכירני, אף ראה ראני בעיני,
בכה רב בכי ויאמר את אמרות-הכנף יעני:
בן-לארטס הנדיב, אודיסס האיש רב-המזמותו!

נדאי, האמלל, מאד קשתה עליך יד רע הנורה,
כאשר קשתה עלי תחת השמש הנעים;

620

אף על פי שאנכי בן ואוס בן-קרנוס סבלתי
הרבה עניים ופגעים, כי ביד אדם נקלה ונבזה
לעבד נתי, והטיל עלי מעללים מאד קשים.
הנה שלחני להביא הכלב, כי דמה בנפשו,
אשר אין קשה מאותו מעשה-הגבורה בעולם;

625

אולם אני העליתי והוצאתיו ממשכנות-ההדס,
הרמס האל הוא לפני ובנזרי פלס-אתנה,
בכה הביע, וישב למשכנות-ההדס ונחה.
אולם אני שם נשארת, חכיתי אולי עוד יבא
אחד מבני הגבורים מדורות ראשונים נמחדו.

630

נדאי הייתי שם רואה אנשים מקדם כרצוני,
ואת פיריתואוס ואת תסס מבני האלים הנעלים;
אפס שמה התאספו רפאים המונים המונים
בקולות אימים וצוחה, ואימה חזרת תפשתני
פן תשלח פרספוגיה הכבודה מהדס

635

ראשה של גורגו אלי, מפלצת האון האימה.
שבתני לספינת מיד ואעיר את רעי צמיתי
לבא בזה ולרדת ולפתח עבות האנה.
ותמה מהרו ירדו אף ילבו על פני הספסלים.
גלי הזרם נשאה על פני האוקינוס, ותפליג
תחלה בכח משוטטים ואחר ברוח ערבה.

640

טפדו לך כספדם לראש אכילס בן-פלס,
בכו למוחך, נעצבו; ואולם האשם בדרך
זאוס ולא אחר, כי אנה התעבר בצבא הדגים
תופשי כידנות הנחשת, מגרף ברע גורתך.

560

קרבתא, המושל, עדי לשמוע קול דברים ומלים
אשר אגידה וכבוש תמתך בלבבך לב-גבר,
בכה דברתי, ולא ענה לי דבר, הלך אל יתר
ונשמות המתים ממשכנות ארבוס, שהלכו לעולמם.

565

נדאי היה מדבר הוא, ואם אנה בי, ואולי אנכי;
אפס לפני והקיב השתוקק לדבר עם יתר
ונשמות הרפאים שהלכו זה כבר לעולמם ולראותם.
שם ראיתי את מינוס, והוא בנו נכדו של ואוס,
שרכיט-הנהב בידו ומדבר משפטים את מתים;

570

ישב, והמה מסביב למושל החותך גור-דיגם,
יושבים ועומדים במשכנות-ההדס דחבי-השערים.
ועוד את אוריאוני ראיתי, הגבר לו גבה-ענקים,
צד את חיות-השדה באחו ממזיח עירונים,
כל אשר הרג בעצמו לפגים על הרים שוממים,

575

בכפיו מפץ בלו נחשת וקדם לעולם.
גם את טיטואוס ראיתי, את בנה של גיה המהלל,
שוכב על גבי הקרקע ויכס תשע כברות אדמה,
דיות שמים על ידו, מכאן ומכאן, דורסות כבדו,
חזרות עד טרפש מעים, ולא יכל התנוון בגני;

580

יען כי חלל את לסו שוכבת זיק ואוס הנאה,
בלקתה לפתו בדרך פנפוס יפת-הערכות.
גם את סנטלוס ראיתי בעצר עגויי הגדולים:
נצב הוא בתוף אגם, ועד סנטרו במים,
צחה-צמא שם יעמד, אף לשמות ממנו לא יוכל.

585

חזיה כי יכה הישיל את פניו בצמא כדי ישתה,
תסו המים ותרכו, ונגלה הקרקע השחור
סביב לכפות רגליו, כי דימון מיבש המים.
עצים מבתי צמרת מרימים על ראשו פרימו,
עציר-אגס, ורמונים ותפוחים יפיי-הפרי,

590

תאנים ממתיקות פרימו ותי רענן בהדר;—
והיה מדי יודקף הישיל לתפשם בידיו,
תבוא הרוח לטלטלם שמימה אל עבי האפל.
גם את סיופוס ראיתי בעצר עגויי הגדולים:
גלל בשמים כפותיו אבן-המדות הגדולה.

595

והיה בגללו האבן, נאחו בידיו וברגליו,
עד פני הרמה יביאנה, כבר יאמר לגלל אל עבר
שיא אותו הר, והכח הגדול הוא יהפכה.
שוב תתגלל האבן זו הנוכלת לשרת.